

Папшовата армия, която била настъпвала къмъ Стара Загора, и се рѣши, въ случай, че този слухъ се потвърди, да развали мостоветѣ, па ако може и релситѣ на желѣзно-пѣтната линия.

Такъвъ отрядъ, на чело съ Штабсъ-Ротмистръ Чилева, въ съставъ една сотня казаки и една чета конни доброволци отъ мѣстното население, бѣше испратенъ на 15 Юлий. Сборния пунктъ на този отрядъ бѣше при бивуака на 3-тя дружина. Българскитѣ конни доброволци, въоръжени съ пушки отъ разни системи, съ ятагани и патронташи прѣзъ рамо и шапки, на чело съ тѣхното Българско трицвѣтно знаме, имаха войнственъ изглѣдъ. Тѣ съ своето въодушевление, самоотвърженностъ и пълна готовностъ да се жертвуватъ за добруванието на отечеството си заразяваха и другитѣ младежи, които на тѣлпи на тѣлпи се явяваха и моляха да ги приематъ въ легучия отрядъ. Освѣнъ горнята чета, въ Ст Загора бѣха организирани още нѣколко конни и пѣши чети. Коннитѣ имаха за цѣль да противодѣйствуватъ въ околнитѣ села на Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ и да запазватъ Българското население, — а пѣшитѣ — за запазване реда и тишината въ града и изпълняване вътрѣшната служба. Охотници за тѣзи чети имаше твърдѣ много, но орѣжия нѣмаше

Всичкитѣ новоорганизирани чети обязательно се привеждаха на бивуака на Българското опълчение. Тукъ, при Стара Загора, се организира Българската конница, състояща отъ една сотня. За кадръ на тая сотня послужиха коннитѣ опълченци: Мито Анковъ, Ив. Цвѣтковъ, Коста Бошняковъ, Ив. Бошняковъ и Григоръ Найденовъ, всички отъ Вратца. Тѣ още въ Плоештъ бѣха постѣпили въ опълчението за въ коннитѣ сотни, но едва въ Зимничъ бѣха съ снабдили съ коне. До сега тѣ състояха при Генералъ Столѣтова, като ординарци. За командиръ на сотнята бѣше назначенъ Ротмистръ Невѣровъ.

Горнитѣ извѣстия, вѣроятно, не бѣха тайна за Турското въ града население; — не можеше да има съмнѣние, че то бѣше въ сношение съ избѣгналитѣ.